

som jo kun er Vædringsforlaget til det foreliggende Lovforslag.

Tesken: Om saa Uger vil der jo blive forelagt Rigsdagen et Finantslovsforslag, og jeg har da det Haab, at der, efter hvad der nu er passeret i denne Samling, paa dette Lovforslag vil findes et Forslag til Bevilling, hvorved samtlige fast Lønnede Embedsmænd kunne erholde den Forbedring i deres nuværende Pengeløn, som de efter min Mening og vist efter Alles Mening have et retfærdigt og billigt Krav paa paa Grund af Pengenes Synken i Værdi, og jeg har da ligeledes det Haab, at der ved denne Bevilling vil blive taget Hensyn til, at der er en stor Del Embedsmænd, der iaar, saaledes som Sagen foreligger, efter al Sandsynlighed vil komme til at mangle, hvad de tidligere i 5 Aar have haft, og hvad de altsaa med god Grund kunde have ventet ikke vilde blive dem berøvet i indværende Aar. Jeg knytter endvidere det Haab til den høie Regjering, at den under denne Situation, og da saavel Folkethinget som Landstinget ere enige i, at i alt Fald de Embedsmænd, som have under 2,500 Kr., maa have en Lønningsforbedring, ikke vil sty det Ansvar, som vil være forbundet dermed, men som jeg dog ikke kan se er af nogen særdeles vægtig Natur, til ved en Tillægsbevilling allerede iaar at lade i alt Fald disse Embedsmænd nyde et saadant Tillæg som det, hvorom begge Thing ere enige. Saavel paa Grund af denne Betragtning, som ogsaa fordi jeg stod i den Formening, at Landstinget eller i ethvert Fald Landstingets Flertal havde sluttet sig selvstændig til den Udtalelse, der fremkom fra det meget ærede 1ste Kongevalgte Medlem (Andra) om, at, skjøndt man fastholdt det Princip, som Landstinget fandt burde gjøres gjældende i denne Sag, nemlig, at samtlige fast Lønnede Embedsmænd burde nyde Godt af Tillæget, vilde man dog som et Tilbud indskrænke Antallet af de Embedsmænd, som skulde nyde Godt af Lønningsforbedringen, til dem, som havde en Sprning af under 4,400 Kr., og altsaa stille sig paa det samme Standpunkt, som havde været gjort praktisk gjældende i de forløbne 5 Aar, troede jeg, at man stillede dette Forslag som et sidste Tilbud for at faae Ende paa denne Sag, men tillige med den faste Beslutning, at det var den Betingelse, under hvilken det ene kunde lykkes det andet Thing at staffe de 5,000 Embedsmænd, for hvilke det andet Thing synes særlig at interessere sig, den Lønningsforbedring, om hvilken der var Tale. I det det andet Thing modtog Forlaget under denne Forudsetning, og erholdt Tilbudet fra Landstinget som en Betingelse for Enighed om Lønningsforbedringen, forekommer det mig klart, at i det Dieblif, Folkethinget har forfattet det Tilbud, der saaledes er stiftet fra Landstingets Side, bærer Folkethinget Ansvar og bærer ene Ansvar for, dersom disse mindst Lønnede Embedsmænd iaar

komme til at faae den dem retfærdigt og billigt tilkommende Lønningsforbedring. Jeg kan ikke gaa ind paa denne Betragtning, at man her i denne Sag kan, dersom noget Saadant sker, faste Ansvar over paa Landstinget. Landstinget har taget en saa bestemt Position og en saa begrundet Position ved som Middel til Fortsættelse at indskrænke sig til at forlange, hvad Embedsmændene hidtil i 5 Aar have nydt, at en Fortsættelse af at gaa ind paa dette Tilbud tillige er en Fortsættelse af at lade de mindst Lønnede Embedsmænd faae, hvad der retfærdigt og billigt kan tilkomme dem. Derfor var det min første Betragtning, at man nu burde ende denne Sag simpelt hen ved her ved enefte Behandling at stemme imod det Forslag, der var kommet fra Folkethinget, henstillende til den høie Regjering, hvorvidt den vilde tage paa sit Ansvar at hjælpe de Embedsmænd, om hvis Lønningsforbedring begge Thing ere enige. Men jeg erkjender, at det har sine store Fordele, at Regjeringens oprindelige Forslag opstilles igjen, fordi det er det Forslag, som virkelig udtrykker Landstingets egentlige Mening, og om hvilket Landstinget i det Hele er fuldt enig med Regjeringen, at det nemlig bør være en Retfærdighedsbehandling, der udføres mod Statens familige Embedsmænd paa Grund af Konjunkturernes Bestaenighed og ikke er en Almisjuddeling, der sker til dem, der have mest Trang til den, samt at det er en ligefrem Følge af Pengenes synkende Værdi, at denne Lønningsforbedring skal gives til samtlige fastlønnede Embedsmænd. Det er, siger jeg, ønskeligt og nødvendigt, at dette fastholdes; thi dersom det ikke fastholdes, tror jeg, at vi berede Embedsstanden en stor Skade. Det er nødvendigt, at det fastholdes, fordi Regjeringen uden dette ikke vil kunne vide, om Landstinget fastholder denne Position eller ikke, fordi Regjeringen ikke bestemt vil kunne vide, om den har Landstingets fulde Sympathi med sig, naar den atter ad Aare, hvad enten det nu sker paa Finantsloven eller udenfor Finantsloven, opstiller sit tidligere Forslag. Derfor forekommer det mig, at der er god Høie til at vedtage dette Vædringsforslag. Det er et Bidnesbyrd om, at efter at det Tilbud, som er gjort fra Landstingets Side om at komme overens paa en usuldkommen Grundvold om denne Sag med det andet Thing, er blevet forkastet af dette, træffer Landstinget sig tilbage til det rigtige og retfærdige Standpunkt, og det vil nok komme hele Embedsstanden til gode i Fremtiden. Det at give en enkelt Klasse Embedsmænd, hvis Trang man ikke saaledes paa Forhaand kan bedømme, og med Hensyn til hvem man navnlig ikke kan afgjøre, om denne Trang ikke er ligesaa stor for mange af dem, der nyde Gager paa 4 eller 5,000 Kr., er der virkelig ingen Mening i; thi det maa vi Alle erkjende, at det er ikke Indtægtsens Størrelse, om den er 2,500 Kr. eller 4,400 Kr., der bestemmer,